

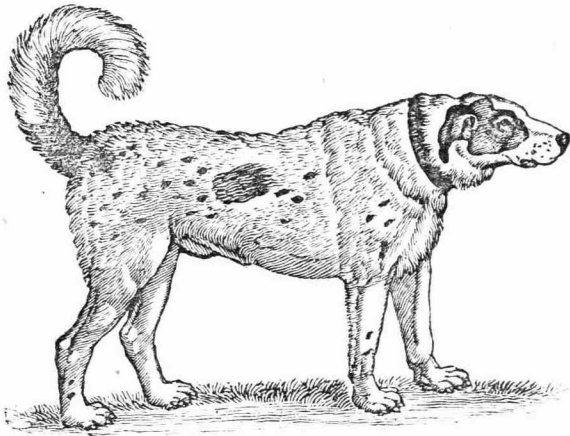
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1837.]

[ΑΡΙΘ. 4.]

ΚΥΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ.

Ο ΔΥΝΑΤΟΣ, εϊδήμων, και εύμαθής οἷτος σκύλος εἶναι γέννημα τῆς Νέας Γῆς (Newfound-land), νῆσος Βρετανικῆς ἰκανοῦ μεγέθους, κειμένης πρὸς τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. Τὸ μήκος αὐτοῦ ἀπὸ τὴν μύτην ἕως τὴν οὐρὰν εἶναι σχεδὸν δύο πηχῶν· ἐκτείνεται δὲ ἕξ ἢ οὐρά του ἓνα πῆχυν. Εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα, δὲν ὑπόκειται εἰς ὑδροφοβίαν· ἀλλ' οὔτε γαυγίζει, ἐκτὸς ὅταν ὀργισθῇ πολὺ, καὶ τότε δὲ μὲ κόπον, ἐκβάλλων φωνὴν τινὰ βραγχωδεστάτην. Εἰς τὴν Εὐρώπην εἰσῆχθη μὲν ὁ σκύλος οὗτος, καὶ τιμᾶται πανταχοῦ διὰ τὸ κάλλος καὶ τὰ λοιπα του προτερήματα· πλὴν, μιχθεὶς μὲ ἄλλων εἰδῶν κύνας, κατήντησεν ὑποδεέστερος τῶν γνησίων αὐτοῦ ὁμοφύλων.

Χρησιμεύει δὲ πολλάκις εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Γῆς ὡς κτήνος ἀχθοφόρον, σύρων ξύλα ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου εἰς τὰ παράλια. Τρεῖς ἢ τέσσαρες αὐτῶν, συνεζευγμένοι εἰς ὄχημά τι, σύρουν εὐκολώτατα, καὶ δι' ἀρκετὸν διάστημα, ἐβδομήκοντα ἕως ἑκατὸν ὀκάδων βάρος. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν δὲ ταύτην τόσοι εὐφρεῖς εἶναι ὥστε πρόθυμοι, ὥστε δὲν χρειάζονται κανένα, εἴτε νὰ τοὺς εἰσάγῃ, εἴτε νὰ τοὺς ὀδηγῇ· ἀλλ' ἀφοῦ παραδώσωσι τὸ φορτίον των, ἐπιστρέφουν χωρὶς ἀργοπορίαν εἰς τὰ δάση, ἐλπίζοντες νὰ λάβωσι τροφὴν τινὰ πρὸς ἀνταμοιβὴν τοῦ κόπου των.

Εἰς τὸ φαγητὸν αὐτοῦ ὁ Ἀμερικανὸς σκύλος διόλως δὲν εἶναι δυσάρεστος. Ἀγαπᾷ τὰ ὀψάρια, καὶ νωπά καὶ ξηρά· νοστιμεύεται δὲ μᾶλλον παρ' ὅλα τὰ λοιπὰ ζῶα ἀλμυρὸν κρέας ὥς ἀλμυρά ὀψάρια, ὡς καὶ βραστὰ γέφυλλα καὶ λάχανα. Ὅταν ὁμως πεινᾷ, δὲν διστάζει νὰ οἰκαιοποιηθῇ ὁτιδήποτε κρέας ἢ ὀψάριον εὖρη ἐμπροσθέν του, ἢ καὶ νὰ ὀρυήσῃ κατὰ ὀρνίθων ὥς προβάτων. Τὸ αἷμα τῶν τελευταίων τῆτων ζώων τὸ ὀρέγεται παραπολὺ, καὶ βυζᾷν αὐτὸ ἀπὸ τὸν λάρυγγα, χωρὶς νὰ τρώγῃ τὴν σάρκα.

Γνωστὸν εἶναι, ὅτι ὁ κύων οὗτος κολυμβᾷ γάχιστα, δύνει εὐκόλως, καὶ ἀναφέρει πράγματα ἐκ τοῦ πάτου τῶν ὑδάτων. Ἄλλοι σκύλοι ἐμποροῦν νὰ κολυμβῶσιν· ἀλλ' ὄχι τόσοι ἐκουσίως, ἢ τόσοι καλά. Τὴν ὑπεροχὴν δὲ ταύτην χρεωθεῖ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ποδός, οἱ δάκτυλοι τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ ἥμισυ αὐτῶν μέρος συνεχόνται διὰ τινος μεμβράνης. Ἡ ἰδιότης αὕτη, μὲ τόλμην πολλὴν καὶ μὲ γενναίαν διάθεσιν ἐνωμένη, ἱκανοποιεῖ τὸν σκύλον τοῦτον νὰ προσφέρῃ δουλεύσεις ἀξιολόγους εἰς τοὺς κινδυνεύοντας, καὶ πολλοὺς πολλάκις νὰ σώσῃ ἀπὸ πνιγμόν.

Ἐνῷ Γερμανός τις περιηγητὴς ἐπεριδιάβαζε μίαν ἐσπεραν ἐπὶ ὄχθου διώρυγος τινὸς εἰς τὴν Ὁλλανδίαν, μὲ σκύλον Ἀμερικανὸν συνωδευμένος, ἐγλίστρησε κατὰ δυστυχίαν ὁ ποὺς αὐτοῦ, καὶ κατεκορημίσθη ἀμέσως εἰς τὰ ὕδατα· μὴ δυνάμενος δὲ νὰ κολυμβᾷ, ἔγινε μετ' ὀλίγον ἀναίσθητος. Ὅτε συνήλθεν εἰς ἑαυτὸν, εὐρέθη μέσα εἰς καλύβην, εἰς τὸ πλευρὸν τῆς διώρυγος, τὸ ἀπέναντι ἐκείνου ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχε πέσειν, περικυκλωμένος ἀπὸ χωρικοὺς, οἵτινες εἶχαν μεταχειρισθῇ ὅλους τοὺς ἐκεῖ συνήθεις τρόπους διὰ νὰ τὸν ἀνεμψυχώσωσι. Τὸν εἰδοποίησαν δὲ, ὅτι εἰς αὐτῶν, ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκον ἀπὸ τὸ ἡμεροκάματον, παρετήρησεν, ἀρκετὰ μακρὰν, μέσα εἰς τὴν διώρυγα, σκύλον τινὰ μεγάλον κολυμβῶντα ὥς σύροντα, ἐνίστε δὲ ὥς σπρώχνοντα, καὶ, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πολὺ δυσκολεούμενος νὰ βαστάξῃ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε τελευταῖον νὰ φέρῃ εἰς ὀρχά τινα νερά πρὸς τὴν ὄχθην τὴν καταντικρὺ ἐκείνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτον ὁ ἀνθρώπος. Ἀφοῦ τὸ ζῶον ἔσυρε τὸ πρᾶγμα, τὸ

ὅποιον ἔως τώρα ἐκράτει, ὅσον ἡδυνήθη ἔξω τοῦ νεροῦ, ἀνεκάλυψεν ὁ χωρικός, ὅτι ἀληθῶς ἦτο σῶμα ἀνθρώπινον. Ὁ σκύλος, τινιζθεὶς, ἤρχισεν ἐπιμελῶς νὰ γλείφῃ τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου του· καὶ ὁ χωρικός δὲ σπένσας πέραν, μετεκόμισε τὸ σῶμα, διὰ τῆ βοηθείας τινῶν ἄλλων, εἰς γειτονικοῦσαν τιν οἰκίαν, ὅπῃ τὰ συνήθη ἀναξιώσεως μέσα ταχέως ἐπανέφεραν αὐτὸν εἰς αἴσθησιν. Εὐρέθησα δ' ἐπάνω του δύο ἱκανὰ λαβώματα, με σημεῖα ὁδόντων, τὸ μὲν εἰς τὸν ὦμον, τὸ δὲ εἰς τὸ ἰνόν τοῦ τραχήλου. ὅθεν ἐσυμπέραναν, ὅτι καταρχὴν ἐπίασεν ὁ πιστὸς σκύλος τὸν κύριον αὐτοῦ ἀπὸ τὴν πλάτην, καὶ τοιουτοτρόπως ἐκολύμβησε μετ' αὐτοῦ ἀρχετὴν ὥραν· ἔπειτα ὅμως, νοήσας τὸν κίνδυνον, ἀφῆκε τὸ πιάσιμον τοῦτο, καὶ ἤρπαξε αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν, οὕτω δυνάμενος νὰ κρατῇ τὴν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὕδατος. Εἰς τὴν ἐσχάτην θέσιν παρετήρησεν ὁ χωρικός τὸ ἔξω προβαίνειν διὰ μέσου τῆς διώρυγος. Πιθανώτατον λοιπὸν, ὅτι ἐχρησποτοῦσε τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὁ Γερμανὸς περιηγητὴς τόσον εἰς τὴν ἀρχαιοίαν, ὅσον εἰς τὴν πιστότητα τοῦ σκύλου του.

ΑΓΓΛΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΥΧΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑΙ,

ἡ ὁ Ἰππότης Σταμφόρδιος Ῥάφφλς.

Ο ΑΓΓΛΟΣ εὐγενὴς, Σταμφόρδιος Ῥάφφλς, (Sir Stamford Raffles), ὅστις διέτριψε πολλὰ ἔτη εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας, μετὰ ἔξου προσπαθῶν ὑπὲρ τῆς εὐμερίας καὶ βελτιώσεως τοῦ λαοῦ, τὸν ὅποιον ἐκυβέρνησα, ἀναφέρει συνεχῶς εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ τὴν οἰκιακὴν του εὐδαιμονίαν· ἔπειτα δὲ κατανικτικῶς περιγράφει τὰς δεινὰς αὐτοῦ καὶ ἀλλεπαλλήλους συμφοράς, ὅτε τὰ τέκνα καὶ οἱ φίλοι του ἐπείσαν θύματα τοῦ κλίματος, καὶ αὐτὸς ἀφῆθη σχεδὸν μόνος εἰς τὴν μακρὴν ξενιτείαν. Τὰ ἐφεξῆς εἶναι ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀλληλογραφίας, τὰ ὅποια ἐδημοσίευσεν ἡ χίρα τοῦ μακαρίτου.

Περὶ τὸ 1817 μετέβη ὁ κύριος Ῥάφφλς εἰς τὴν Βεγκούλην, κατάστημα ἐπὶ τῆς Σουμάτρας, τότε μὲν ὑποκείμενον εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς, ἀπὸ δὲ τὸ 1825 εἰς τοὺς Ὀλλανδοὺς. Καταρχὰς τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς του διῆγε ζωὴν εὐδαιμόνα τῶντι· ἀρχὸν τοῦ τόπου, ἡγάπατο ἀπ' ὅλους τοὺς ἀρχομένους· οἱ ἐντόπιοι, ἡ μικροὶ ἡ μεγάλοι, εὐγνωμονοῦσαν διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῶν προσπαθείας του, ἡ ἀδιοπάκτως ἐπεστηρίζοντο εἰς τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ συμβουλὴν.

Ἡ συναίσθησις ὅτι παρὰ πάντων ἡγάπατο ἐστίντεινεν ὅχι ὀλίγον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κυρίου Ῥάφφλου· τὸν καιρὸν δὲ τοῦτον ὁμολόγει εὐχαρίστως, ὅτι πᾶσα ἐπιθυμία τῆς καρ-

νίας του ἦτο πεπληρωμένη. Ὑγεία ἐπεκράτει τὸ πολλοῦ εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ· τὰ τέκνα του ἦσαν τὸ καύχημα καὶ ἡ ἀγαλλίασις τῆς ψυχῆς του· ἰσχυρὰν ἔχον κλίσιν πρὸς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, διεσκέδαζεν ἀθῶως καὶ τρυπῶς τὰς εὐκαιροὺς του ὥρας. Τὴν κλίσιν ταύτην λαβαν ἐνωρὶς καὶ ὅλα του τὰ παιδιά· πρᾶγμα ὅμως ὄχι παρὰδοξον, καθότι δύο νεαὶ τίγρεις ἡ ἀρκτοὶ ἦσαν καιρὸν τινὰ εἰς τῶν παιδίων τὰ παιχνίδια, ὑπὸ τὴν φροντίδα μὲν τοῦ φύλακος αὐτῶν, ἀλλὰ ληταί, χωρὶς κλωβία· ἦτο δὲ θέαμα περιέργον νὰ βλέπῃ τις τὰ παιδιά, τὴν ἀρκτον, τὰς τίγρεις, ἕνα ψιτακόν, καὶ μίαν ἡραπιμένην κάταν, ὅλα ὁμοῦ συμπαίζοντα, χωρὶς κανεὶς νὰ φοβῆται τίποτε παρὰ τὸ ῥάμφος τοῦ ψιτακοῦ.

Ὀλίγοι, εἰς δημοσίαν θέσιν εὐρισκόμενοι, ζοῦν βίον ἀπλούστερον παρὰ τὸν τοῦ κυρίου Ῥάφφλς. Εὐσηκόνετο ἐνωρὶς, ἡ ἡγαλλίατο ἐπισκεπτόμενος τὰ χωρία, ἐπιθεωρῶν τὰ ἀγροκήπια, ἡ θαυρόντων τὴν φιλοπονίαν τοῦ λαοῦ· ἄλλοτε ἐπεστάτη τοὺς ἐχρηστούς, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε πάντοτε πέντε ἡ ἑξ ἑνασχολιμένους εἰς τὰ τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἡ ἐπισκέπτετο τὴν παράδοξον συναγωγὴν ζῶων, τὰ ὅποια ἡμερόνοντο ἀδιαλείπτως εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Σπανίως ἐγεμμάτιζε μόνος, διότι ἐθεώρει τὸ κατάστημα ὡς οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτον ἡ κεφαλὴ· τὴν δ' ἐσπέραν τὴν ἐξώδευεν εἰς ἀνάγνωσιν, μουσικὴν, ἡ συνομιλίαν—ποτὲ δὲν εἶχεν εἰς τὸν οἶκόν του διασκεδαστικόν τι παίγριον.

Ἄλλ' εἰς τὸ μέσον τῶν πολυαρίθμων τούτων ἀπολαύσεως πηγῶν, ἐνθυμεῖτο ὅτι οὐρανὸς γαληνότερος σπανίως διαμένει πολὺν καιρὸν ἀνέφελος, καὶ συχνὰ ἐνουθέτει πρῶως τὴν σύζυγον αὐτοῦ νὰ μὴν ἐλπίζῃ, ὅτι διαπαντὸς ἡθέλειαν χαίρεσθαι τὰγαθὰ ὅλα, ὅσα τοὺς εἶχεν ἐπιδαφιεύσειν ἡ θεία Πρόνοια. Καὶ τῶντι μετὰ τρεῖς ἐνιαυτοὺς ἀδιακόπου ὑγείας ἡ εὐμερίας τὰ πράγματα ἐτήρησαν δεινῶς· πᾶν ὅτι εἶχε τιμωτάτον τοῦ ἀφῆρῆθαι· ὁ υἱὸς, ὁ πρὸ πάντων φίλτατος εἰς τὴν πατρικὴν καρδίαν, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα καὶ κάλλος ἦσαν τὸ καύχημα καὶ ἡ εὐδαιμονία του, ἐξέπνευσεν μετ' ὀλίγων ὥρων ἀσθένειαν· ἡ ἀποτότε, μέχρι τῆς εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπιστροφῆς του, νόσοι καὶ θάνατοι ἐπεκράτουν εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ ἄγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἱκανοποιεῖ αὐτὸν νὰ δέχεται τὰς θλίψεις ταύτας μετὰ προύτητα, καὶ νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἦσαν δοκιμασίαι πίστεως, ὄχι παιδείαι ὀργῆς.

Περὶ τοῦ τέκνου τούτου ὁμιλεῖ συχνὰ ὁ κύριος Ῥάφφλς εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.—“Ἄν ἦτον ὁ μακαρίτης υἱὸς μας ὡς τὰ παιδιά, ὅσα κοινῶς ἀπαντῶμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὁ καιρὸς ἡθέλει ἔχειν